

потребно свагда умети осетити.

Уколико човек жели да достигне до Царства Небеског, о коме се и говори овде под видом гозбе, мора управо тако, потребно је постепено оставити све у овоме животу ради тога. Као што купац који тражи скупочени бисер продаје све да би купио ову драгоценост. Управо тако, јер је ово најважнија, најпожељнија драгоценост. За кога? За Бога. А даље, човече, већ види сам: шта је за тебе важније од Бога? И колико је Он важан за тебе? Удуби се у ово питање. Изволи, одговор је веома прост: само од тебе зависи. На које си место у своме срцу поставио Бога, седмо, четрнаесто...? Или можда о Њему мислиш само онда када ти је нешто потребно. Неправедно је тако се односити према своме Створитељу и вољеноме Оцу, Који је за тебе пролио Своју Крв. Неправилно је с Његове тачке гледишта. Али упркос томе, човек изабера оно што највише воли.

Господ нас воли, и зато нас је и изабрао од свих људи и поставио данас на ову службу пред Собом. Он гледа на свакога од нас. Наравно, не гледа на то колико ко има власи на глави и новца у новчанику, већ на срце: колико у срцу има љубави према Богу. На ово, пак, не гледа да би осудио, или казнио, или изгрдио. Сигурно да не. Бог од нас жели узајамну љубав без остатка и зато је и схватљиво када каже: Ко воли оца или мајку, сина или ћерку више него мене, није Мене достојан. Ове речи звуче застрашујуће, зар не? Али оне само тако звуче, док је у самој ствари истинска, дубока љубав према ближњем могућа једино у љубави према Богу. Да би заволели Бога требамо се одрећи

себе. Наш сопствени егоизам нам смета да достигнемо пуноћу љубави према Богу. Тај исти егоизам, који ми одгајамо, култивисамо, у себи, смета нам такође и да волимо наше ближње, наше домаће, наше сроднике, смета нам да заволимо било ког човека у нашој близини, који се налази на растојању пружене руке. Увек је лакше расуђивати о љубави према страдалницима негде далеко, на крају Јужне Америке него о ближњем који је у нашој близини и чија нам је невоља очигледна.

Још ниједан човек није зажалио зато што је његов ближњи заволео Бога, јер од тога свима унаоколо бива добро. Преподобни је говорио: „Стегни смирен дух и хиљаде око тебе ће се спасити“, само од једног одблеска те светлости коју добијеш од Бога, јер се човек може нахранити и само од одблеска те светлости. Како се људи хране од те светлости која исијава из талента некога човека? Таленат је такође од Бога, премда је човек, може се рећи, као сасуд: може се насути кристално чиста вода у боцу у којој су пре петнаест минута пливали пуноглавци. Вода као вода је чиста, премда је боца таква да неби пожелео ни у кућу да је унесеш.

Ето каква је ово прича, ево шта Господ жели да нам исказе. А ми ово усвајајмо непосредно својим животом, својим разумом, својим срцем. Степен дубине усвајања зависи од свакога од нас и ни од чега више, јер што ми ово боље усвојимо умом, тим ће пре усвојено стићи до нашег срца и тим ћемо се више приближити трпези Господњој.

Манастир Успења Пресвете Богородице - Подмаине
са благословом игумана - јеромонаха Рафаила

НЕДЕЉА 29. ПО ДУХОВИМА - ПРАОТАЦА
їрей Данило Сїолїник, їрей. Лука Сїолїник
св.муч. Варсава, Аиїал и Акеїсије
Лк. 14, 16 - 24, зч. 76; Кол. 3, 4 - 11; зч. 257

їрошїјереј Диїїрије Смирнов
О СВАДБЕНОЈ ГОЗБИ

Рече Господ причу ову: „Неки човек зїошови велику вечеру и їозва мноїе“ (Лк. 14, 16). Приближава се Нова Година и у многим, многим домовима, практично у скоро свима, људи ће се такође сабирати на празнични обед, јер је за телесног човека највеће уживање укусна храна, уз пријатно дружење са драгим људима. То као да је кулминација живота. Као што је и Фојербах рекао: „Човек је оно што једе“. Врло тачно примећено. Али неопходно је унети и једну допуну: *скоро сваки* човек. Појести многу и укусну храну се до некле и да разумети, али здраво попити... а на то се заправо и своди све. Али не би то било то ако још и не бисмо обукли нешто пријатно и скупочено, а и још се понечим накинђурити, да би били приметни, да би се разликовали од других. Племенити метали, драго камење... Мушкарци су нашли достојан одговор: ручне сатове. И наравно, ништа без шешира. Зато је Господ, да би објаснио Царство Божје онима који же-

ле да чују, изабрао управо вечеру као слику, јер је и пожељна и свима схватљива.

И ево, Господ каже: „Неки човек“. Под тим човеком Он свакако подразумева Себе, јер Господ позива све људе на гозбу. Тако не бива у животу. Увек су VIP особе у једној сали, а оне, мање значајне у другој, и у томе нема ничег понижавајућег јер је немогуће направити гозбу за читав свет. Немогуће је. Не би било довољно ни столова ни столица ни хране. Ничега не би било довољно. То се дешава само у причама: Направио је гозбу за читав свет. И овде је речено: „позва многе“, јер јер неке узалудно звати, будући да они чак ни не чују.

...И у вријеме вечере, посла слугу својега да каже званицама: Дођите, јер је већ све готово. И почеше се сви редом изговарати. Први му рече: *Куйїх њиву и морам изићи да је видим; молим ше, изїово-ри ме. И друїи рече: Куйїх иїїї јар-*

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

мова волова, и идем да их оледам; молим ше, изговори ме. И шрећи рече: Ожених се, и зашто не моћу доћи (Лк. 14. 17 – 20). Овај се списак може и продужити. Некоме је тетка у болници, некоме је отац умро, нечије дете има испит, неко дочекује куму из Белорусије и тако у недоглед... Неко носи фрижидер на „ремонт“. Постоје озбиљни разлози да се не дође на брачну трпезу. И опет, на свакој гозби, догађају, празнику, највећи је проблем што су та места празна. Чини се да су раздали све VIP позивнице, откудта празна места? Људима је досадило! Најпре концерт. А шта има да се види на концерту? Шта? Кобзон, Газманов, Маршал – једно те исто. Да, још сам и Розенбаума заборавио. А онда? Шта следи? Испиање. Испиање чега? Па подразумева се: вотке, вискија, коњака, белог и црног вина. А затим? Плави патлиџан, риба: бела, црвена, димљена, сољена... Све једно те исто сваке године! У сваком смислу. Стога се сви труде да избегну.

Узрок дакле није у воловима, женидби, не у фрижидеру, већ у том што човек схвата да тамо нема шта да тражи. Али Господ, који стоји иза ове приче, позива на сасвим другачију гозбу. Ово је духовна гозба где људи имају заједницу, где постоји и трпеза са које човек једе, али што је најважније овде је заједница, заједница са самим Богом. Ето где Распети и Васкрсли Господ зове сваког човека ради заједнице са Њим самим. И овде је свакако избор сасвим основан, јер човек треба да схвати ко га позива: Деда Мраз или Сам Господ Исус Христос. Некаква, али заиста суштинска разлика. Јер не позива просто

цар или председник, када се сви редом одазивају на време, и нико не касни, већ позива Сами Господ Бог. И не позива само ради радости и весеља, премда је бити у близини Божјој увек радост и весеље, али другачије – узвишено. И то толико узвишено, као што би деца рекла – до неба. А у самој ствари и више од неба. И на ово су сви позвани. Сваки је човек позван на заједницу са Богом, јер је за Бога сваки човек VIP личност. Он воли човека без разлике на узраст, пол, образовање, лепоту, физичку снагу, материјални статус, положај. Богу ово све нје битно. Он позива све. Али на жалост људи пре дају предност различним животним околностима, које су саме по себи такође важне, него заједници са Богом. А долази, на жалост, само невелики део.

Веома је много људи и добрих и достојних и паметних и веома талентованих. На жалост, ни памет ни таленат не отварају срце аутоматски ка Господу. Човек може да буде, не само талентован, већ и генијалац у својој области и то је предивно. Сам геније је дар Божји овоме човеку, дар који користи многим људима и који доноси другима радост и они хвале овога човека и много тога му праштају, пред много чиме затварају очи, јер су овакви, надарени, људи веома често неподношљиви. И за многе од тих талената, њихова рођена мајка би рекла: „Желела бих да није тако талентован, да је као и сви, али да није чинио то, то и то, што је чинио и да није тако проводио живот, да га није тако протраћио“.

Господ зове себи у Царство. Зове ради вечног, сталног, непрекидног заједничарења у љубави. Господ же-

ли да човек Њему верује, јер ако човек стекне поверење у Бога, значи да Га воли. А Богу треба једино та свеза љубави између нас и Њега, јер је Он сам љубав и просто не може другачије постојати. Када човек продише мржњом, Господ се тихо удаљује и оставља човека. Бог не може живети у атмосфери злобе, зависти, гордости, осуде, похлепе. Све што противречи љубави, Богу је неподношљиво.

Али да би човек учинио први корак, неопходна је вера. Управо ову веру Господ очекује. И уколико она настане, уколико проклија у човеку, Господ је спреман да учини много корака, да би ова вера ојачала. Зато за сваког човека, чије се срце отворило ка Господу, настаје чудесан период живота: ма за шта да замолимо, Господ обично то даје. А када вера ојача, Господ жели, да човек већ почне да живи том вером, не да поступа тако како му је пријатно, како му друштво саветује, како налаже, такозвано, јавно мњење, већ онако како о томе говори вера, па чак и ако је то упркос свима и свему. Чак иако се сви смеју, ако показују прстом, па иако нас прогоне до смрти – све једно. Али то тек када вера ојача.

А зашто је Богу тако важна наша вера, да чак и у Светом Писму наилазимо на речи да без вере није могуће угодити Богу? Вера је једноставно речено – виђење, али не виђење телесним очима, већ виђење душе. Када је душа једном осетила присуство Бога у свету, обратила му се, осетила Божји одговор, а понекад се дешава да га чак и директно чује, кроз неког човека, тада човек остаје веран Богу и иде са Њим до краја, верујући сва-

кој Његовој речи. Па чак и уколико нешто не схвата, то није страшно, можда ће човек касније напредовати и схватити. Јасно да ученик првог разреда не може све схватити онако као ученик осмог разреда или студент. И још, млади човек многе ствари не може схватити. Понешто ће схватити тек у старости и у томе нема ничега страшног, само уколико остане са Богом, само уколико се (чврсто) држе за руке.

Уколико само човек верује (или има поверење, речи иског корена) своме Богу и воли Га, зато што то и јесте главна заповест која отвара двери, он се већ налази на томе духовном пиру у чијем је центру Сами Бог и не храни се јелима, већ благодаћу Светога Духа. Стога сви наши „важни“ послови (постају мање важни. Читамо) како је један младић рекао: *Господе, допустии ми најјрије да одем и укоиам оца својега* (Мт. 8, 21). Сахранити оца је веома важна ствар, то нико не спори, важно је извршити последњу дужност према своме родитељу. А Господ му одговара: *остави нека мршви укоиавају своје мршве* (Мт. 8, 22). Има ствари тако важних да је чак дозвољено одложити очеву сахрану или је оставити другим људима. Прођи улицама, по њима нема покојника, сви су сахрањени. То постаје неважно у поређењу са оним што му је Господ предлагао: "Пођи за Мном, постани Мој ученик". У том тренутку, историјском тренутку за биће овог младића, овај призив Божји је био нешто најважније у његовом животу. Господ га зове: Ево управо крећемо на свадбену гозбу, или ћеш ти ипак остати са својим, у потпуности пристојним и приличним пословима овога света? Ово је